

URIASUL
CARE VOIA
SĂ DEVINĂ
MIC

AUTOR: DAMIAN FERARU
ILUSTRATOR: CRISTINA RIZEA

Capitolul I	5
Capitolul II.....	8
Capitolul III	11
Capitolul IV	14
Capitolul V	18
Capitolul VI.....	21
Capitolul VII	24
Capitolul VIII.....	26
Capitolul IX.....	31
Capitolul X	32
Capitolul XI.....	37
Capitolul XII	39
Capitolul XIII.....	43
Capitolul XIV	46
Capitolul XV.....	54
Capitolul XVI	59
Capitolul XVII.....	63
Capitolul XVIII	66
Capitolul XIX.....	68
Capitolul XX	73
Capitolul XXI.....	82
Capitolul XXII	88
Capitolul XXIII.....	91
Capitolul XXIV	96
Capitolul XXV	101
Capitolul XXVI	107
Capitolul XXVII.....	110

Capitolul I

– Nu știu ce le-am făcut romglițenilor de nu mă vor prin preajmă. Sunt un uriaș de treabă și vorbesc aceeași limbă ca și ei. Cei din neamul meu nu au fost pălugi, a zis uriașul către berbecul care îl însoțea la plimbare.

Animalul abia ținea pasul prin iarba înaltă a pădurii și avea blana înmuiată din cauza căldurii excesive. Și-a șters botul transpirat de salopeta albastră a uriașului și a behăit de patru ori. Voia să ceară o pauză fiindcă era bătrân și nu mai avea energie ca pe vremuri când alerga cot la cot cu stăpânul lui.

Soarele își plimba razele fierbinți peste fiecare bucățică de pământ și doar în pădure, cei doi tovarăși de drum se răcoreau sub umbra copacilor. Vara era o mare pacoste pentru berbec fiindcă avea blana groasă și neagră, iar lui nu-i plăcea să fie tuns. Totuși, iubea vara pentru că găsea frunze de stejar gustoase și tulpini fragede de plante.

– Sper să nu mă întâlnesc în pădurea mea cu sătenii, a zis uriașul ștergându-și gâtul transpirat.

De-a lungul anilor uriașul se smiorcăia tot mai des când îi vorbea berbecului. Și-ar fi dorit să aibă prieteni cu care să piardă vremea, dar tot ce făcea era să se izoleze de săteni și să se considere neîndreptățit de către soartă. Își petrecea cam toate zilele din an prin pădurea lui, pe unde rar veneau săteni.

Pe când se gândea la problema uriașului, berbecul a primit un bobârnac pe spate. Cine putea să fie? S-a întors, dar nu era nimeni.

– *Prinde-mă, dacă poți*, a râs uriașul ascunzându-se după un stejar.

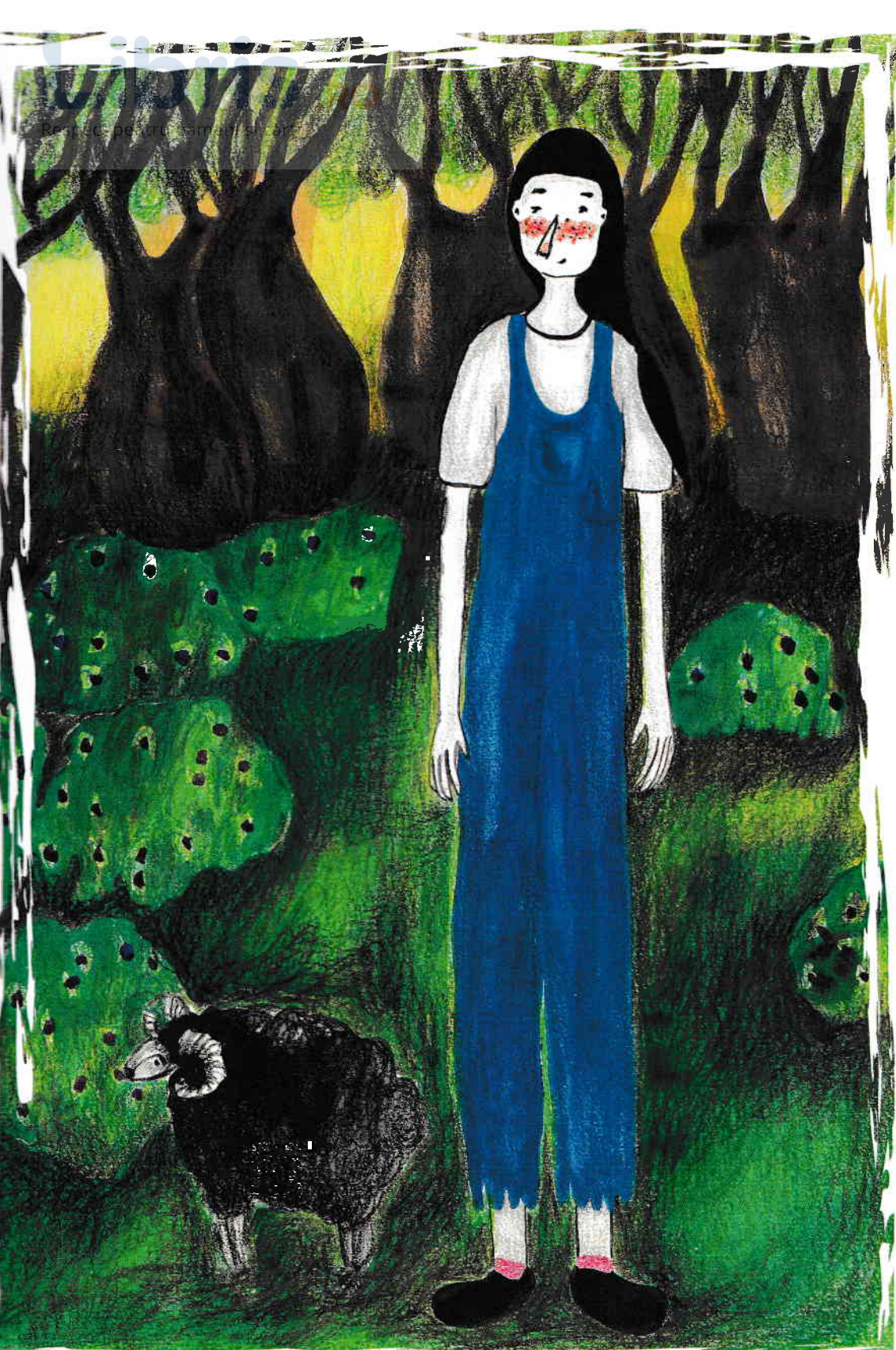
Animalul a intrat în joc și îl căuta pe uriaș care se ascundea degeaba după stejari. Era ușor de observat, până și cel mai chior berbec ar fi ochit un uriaș cu mâini lungi și picioare înalte pe care nu putea să le ascundă.

Joaca s-a terminat când berbecul și-a prins coarnele într-o tufă de mure. La prima smucitură s-a zgâriat pe bot și l-a usturat. La a doua smucitură, mai rău a făcut pentru că a intrat cu blana în țepii tufei de mure. Uriașul s-a apropiat de el și l-a mângâiat ca să-i aline suferința.

– *Seth, ți-ai rănit coarnele, știu că te doare. Trebuie să stai nemișcat ca să te pot ajuta*, a zis uriașul.

Uriașul a smuls tufa de mure dintr-o lovitură și l-a eliberat pe berbec. Acesta s-a cuibărit la pieptul lui și a behăit în semn de mulțumire. Cei doi tovarăși s-au pus să mănânce fructele zemoase abia găsite. Zeama de mure s-a prelins, de pe mâinile lipicioase ale uriașului, direct pe frunzele de pe jos. Seth a rume-gat cu satisfacție frunzele îndulcite cu zeamă de mure.

– *Oare ce ar spune tata dacă m-ar vedea vorbind cu un berbec negru?*

Respect pentru oamenii și cor...

Capitolul II

În curtea casei lui trona o salcie bătrână numai bună să țină umbră. Uriașul scrijelea zilnic o linie pe trunchiul ei, astfel numerota trecerea zilelor de când nu mai avea părinți.

– *Sunt pustiu fără voi, a zis uriașul și a mângâiat scrijeliturile.*

Ori de câte ori atingea salcia își amintea chipul zâmbitor al mamei. Pe tata și-l amintea ca fiind un om serios și respectat în sat. Familia a fost gonită din sat pentru că uriașul nu se oprea din crescut. S-au stabilit aici cu mulți ani în urmă. Romglițenii i-au acuzat de vrăjitorie și nu înțelegeau de ce un copil ca el creștea peste măsură dacă avea părinți cu o înălțime normală.

Salcia din curte îi amintea de familia pierdută. Curtea era împrejmuțată de un gard înalt care nu ascundea silueta uriașului. Într-o bucățică de curte avea o grădină împrejmuțată de un alt gard. El era un bun gospodar și trebuia să fie vigilent pentru că Seth, mare amator de pepeni verzi și ardei grași, dădea iama în grădină. Așa că patrula ca un paznic să supravegheze grădina. Pe lângă pepeni și ardei, în grădină se mai găseau roșii, castraveți, cartofi și chiar varză.

Casa în care locuia fusese construită de familia lui. Cu paie și lut au construit două camere, una de zi și una neutilizată. Pereții casei au fost tencuiți cu lut amestecat cu bălegar de la fostul lor cal. În camera de zi se găsea o sobă cu un cuptor și plită. Sub cele două camere se afla un beci. Mobilierul camerei

de zi era tot mai mic pentru uriașul aflat în creștere. Picioarele îi ieșeau din pat, perna cu puf de gâscă a rămas mică și plapuma îi era scurtă. În plus uriașul se cocoșa când umbla prin casă și, de multe ori, se lovea cu capul de tavan.

Pe lângă casă și grădină moștenise un atelier care a stat ani întregi închis.

– *Merg să trag un pui de somn, a zis el.*

Nu a apucat să doarmă prea mult că s-a trezit din cauza unor voci de oameni. Oamenii vorbeau tare și râdeau. Uriașul s-a dus tip til la geam și a băgat de seamă că era jefuit.

– *Ah, ce le-aș da una peste ochi, a zis încleștând pumnul drept.*

S-a mulțumit să tragă un scăunel sub el și să privească la ce se întâmpla în grădină. Spera ca romglițenii să nu îi fure prea multe legume. Își imagina cum ieșea la ei ca un taur furios și-i pune pe fugă. Apoi a oftat.

Când vocile romglițenilor nu s-au mai auzit, uriașul a ieșit din casă, cu pieptul în față, ca să estimeze pagubele. Și-a pălmuit fața și s-a prăbușit în mijlocul grădinii. Coji de pepene erau aruncate prin toată grădina și o mare parte din legume fuseseră culese.

– *Mi-au lăsat câteva roșii, ce frumos din partea lor, a zis el ștergându-și hainele.*

A curățat salopeta albastră care se umezise, datorită roșiilor, când el s-a prăbușit în mijlocul grădinii. Doar că romglițenii s-au prefăcut că au părăsit locul și au stat la pândă. S-a trezit față în față cu ei și nu știa pe unde să fugă, dar i-au pus piedică. Căderea lui a produs un zgomot care a zdruncinat pădurea de stejari și un nor de praf s-a ridicat de jos.

– *Ăsta-i cel mai curajos uriaș din câți există, a râs primul romglițean.*

Respect pentru – *Cred că voia să fugă în casă ca să își aducă o bătă și să ne bată,*
a continuat batjocura al doilea.

– *Să-l legăm de salcia asta ca să fim siguri că scăpăm teferi de aici,* a zis primul.

Romglițenii l-au legat pe uriaș de salcie și au dat buzna în casă. Se așteptau să găsească obiecte de valoare dar n-au găsit nimic înăuntru. Au părăsit casa dezamăgiți și, ca să se amuze, au luat-o la fugă de parcă erau urmăriți.

Nevinovatul s-a smucit de cinci ori dar nu a slăbit frânghiile deloc. A cântat pentru păsările pădurii sperând ca ele să îi ciugulească frânghia cu care era legat și să îl elibereze. Dar păsările nu au venit.

– *Pleacă, îmi sperii păsările,* s-a răstit el către Seth.

Dar animalul nu l-a băgat în seamă, a ros frânghia și l-a eliberat.

– *Berbecul meu merită o îmbrățișare de uriaș,* a zis uriașul.

Toată după-amiaza și-a petrecut-o la râul care separa pădurea lui de pădurea sătenilor. Acolo se găseau cei mai gustoși păstrăvi din lume, după cum credea el. Spre seară, când gătea, camera de zi duhnea a păstrăvi făcuți în unt și tăvăliți prin făină. După ce și-a potolit foamea, uriașul a strâmbat din nas deranjat de mirosul rămas înăuntru.

– *Dacă aveam un prieten mâncam, o porție de păstrăvi cu el. Și câte și mai câte discutăm,* a zis el.

Uriașul a luminat curtea cu ajutorul opaițului și a aruncat resturile de mâncare într-un colț. Nu avea nici câini și nici pisici pe lângă casă. Era singur cuc.

– *Cum să mă împrietenesc cu romglițenii dacă mă jefuiesc?*

Capitolul III

Seth s-a trezit la miezul nopții din cauza picurilor de ploaie care cădeau pe acoperișul casei. Avea gura uscată și apa era afară, dar nu îi plăcea să meargă prin ploaie. A oftat și s-a pus să doarmă la loc.

Toată noaptea uriașul s-a zvârcolit și a vorbit în somn. Avea coșmaruri în care încerca să se împrietenească cu sătenii și ei îl respingeau, îl batjocoreau și îl goneau din sat. Dimineața a povestit cum visase că fusese legat, din nou, de salcia din curte. Lui Seth i se făcea milă ori de câte ori asculta și îl împingea ușor cu coarnele ca să-i dea curaj.

Deși era vară, ploaia a durat toată noaptea și iarba curții era încă udă. Seth s-a așezat sub salcie și blana i s-a umezit curând. Uriașul a îmbrăcat salopeta albastră și a încălțat cizmele, apoi s-a dus în pădure și a cules un coș cu ciuperci.

Ajuns în casă, uriașul a pus ciupercile într-o cratiță și s-a apucat să gătească.

– *Sunt un bucătar excelent*, a zis uriașul gustând din ciulama.

Berbecul a behăit de mai multe ori. Strâmbase din nas și voia să-i zică uriașului că ciulamaua era dezgustătoare. Ce bine i-ar fi prins să vorbească pe limba lui, dar Seth era un biet animal. Nu i-a rămas decât să se amuze de lăudăroșenia uriașului care se credea un bucătar excelent deși abia gătea comestibil.

Obosit de cât pregătise masa și de mâncat, uriașul s-a tolănit în pat.

– *Ce păcat că n-am un câine. Aș fi căutat trufe de stejar în pădurea sătenilor și aș fi gătit o ciulama și mai delicioasă ca asta*, a continuat el să se laude.

Sătenii iubeau trufele de stejar. Cu ajutorul câinilor, care amușinau pământul, își umpleau traistele cu trufe. Erau folosiți câinii cu nările sănătoase pentru că le trebuia un miros foarte bun. Câinii lătrau când găseau bucata de pământ unde erau îngropate trufe și stăpânii îi recompensau cu oase sau carne, după putință.

Din păcate, trufele se găseau doar în pădurea sătenilor. În pădurea uriașului se găsea doar lemn de stejar pe care îl băga pe foc. Cele două păduri, cea a sătenilor și cea a uriașului, erau despărțite de râul în care trăiau păstrăvi.